

ИЛЯ ИЛФ, ЕВГЕНИЙ ПЕТРОВ ГИГАНТСКИ ТРУД

Превод от руски: Лиляна Минкова, Миряна Башева, 1979

chitanka.info

Месец преди завършването на техническия ВУЗ студентът Побасенков каза на своя приятел и съкурсник Прелюбодяев:

— Знаеш ли, тревожи ме разпределението. Ще вземат да ме пратят на работа дявол знае в какъв загубен край, а да се откажеш, не може.

— Нима това те безпокои? — каза Прелюбодяев. — С кого сключваш договор?

— „Стройстрой“. Това е някъде на Урал. А ти?

— Мене трябваше да ме пратят на Сахалин. Сега там много се строи. Но няма да ми се наложи да пътувам за Сахалин. Имам обективни причини. Оставам в Москва. Работата е опечена.

— Че как успя? — учуди се Побасенков.

— Своевременно взети мерки — скромно отбеляза Прелюбодяев. — Гигантски труд. Ето резултатите.

И Прелюбодяев разгърна пред Побасенков паунов шлейф от най-различни документи.

— Антиразпределенческата кампания отпочнах още преди две години. Ето! Първо, удостоверение от административния отдел, че живея в Москва с деветдесет и осем годишната си баба, която няма никаква възможност да напусне Москва и московска област.

— Но нали нямаш никаква баба? — възкликна Побасенков.

— Честно казано, наложи се да се снабдя. По-добре баба, отколкото Сахалин. Но да продължим. Историята на болестта. Това беше по-сложно от бабата. Заповядай, погледни.

И той протегна към колегата си дълъг медицински формуляр.

— Значи, имаш сърдечна невроза, неврастения на лявото средно ухо и лениви черва! Откога? — изрева Побасенков.

— Чети и по-долу — самодоволно рече Прелюбодяев.

— Боже мой! Рахит! Спукване на черепната кутия! Конвулсии на китките! Кокоша слепота! Дюстабан! И костна туберкулоза!

— И костна туберкулоза! — потвърди Прелюбодяев.

— Но нали нямаш нищо подобно?

— Не! Имам! Щом пише, значи — имам! А щом имам, кой може да ме изпрати на Сахалин със спукване на кутията? Но и това не е най-главното. Трябва да ти кажа, че аз вече съм на служба. В една тиха, но финансово могъща кантора. Познанства! Връзки! Ето какво е необходимо и достатъчно за начинаещия инженер.

— Ами аз? — печално запитва Побасенков.

— Ти? Ти ще заминеш за Урал. И нищо не може да те спаси. Късно си се усетил. За един месец не можеш нито баба да си намериш, нито рахит, нито връзки — а следователно — и тиха работа в Москва.

Така и стана. Хитрият Прелюбодяев се изхитри да се измъкне от разпределението, а глупавият Побасенков опакова багажа си в скърцаща кошница, стегна памучното си одеяло с колан от панталони и замина за Урал да работи в „Стройстрой“.

Както е редно в романите и в живота, измина една година.

Както е редно, случиха се неуредици, недоразумения, дребни интрижки. Ту някой изтикваше Побасенков, ту самият Побасенков показваше някому зъбите си. Но годината измина, всичко се уталожи, инженер Побасенков придоби опит, знания и тежест.

През есента той замина за Москва да изтръгва обещаните, но неизпратени на строителството материали.

И когато с решителни крачки вървеше по коридорите на съответното учреждение, той усети как до бузата му се притиснаха нечий рижи мустаци и един познат глас радостно извика:

— Побасенков!

Пред уралския инженер стоеше Прелюбодяев. Той дълго и болезнено тупа Побасенков по раменете, безсмислено се смя, а после мигом се умърлуши и рече:

— Лошо живея аз...

— Защо лошо? — запитва Побасенков. — Нали всичко имаш. Спукване на черепния механизъм, рахит, баба, тиха служба! Какво искаш още? Между другото: трябва да взема от вас конструктивните чертежи за новия ни цех. Сигурно ти се занимаваш с това. Нали си конструктор по специалност?

— Какво говориш! — уплашено заломоти Прелюбодяев. — Само глупак може да работи сега като конструктор. Това е отговорност, опасно е. Аз си имам службица тук в канцеларията. По ми е спокойно.

Прелюбодяев се огледа настрани и страхливо продължи да ломоти:

— Добре ти е на теб в производството. А при нас тук е пълен хаос. Провеждат чистка. Току-виж, те изхвърлят по еди-кой си параграф, върви после да доказваш. Искам да ида в производството, имам вече удостоверение, че, поради болестното си състояние не мога

да живея в Москва и московска област. Да взема да се прехвърля при вас на Урал? А?

— Че кой ще те вземе такъв? — тъжно каза Побасенков. — Изпозабравил си всичко, което си учил. А хартийки при нас и без теб могат да пишат. Не ти е лесна работата. Трябваше по-рано да мислиш.

Побасенков отдавна си беше отишъл, а Прелюбодяев продължаваше да стои в коридора и да ломоти:

— Хубаво би било да ида на Сахалин, при голямото строителство!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.